

Príd' kráľovstvo Tvoje...

Denne sa modlíme „Otče náš“ a v tejto modlitbe opakujeme: „príd' kráľovstvo Tvoje.“ Naša predstava o kráľovstve však nie vždy tá správna a preto tejto prosbe niekedy ani nerozumieme. Je dobré preto si pripomenúť, že v minulosti kráľovstvo a postava vládnuceho kráľa neboli vždy len niečo zlé a pochybné ako sa mylne nazdávame. Keď bol dobrý kráľ, bol to veľmi požehnaný čas aj pre jemu poddaných ľudí. Dobrý kráľ im zabezpečoval prácu, dával živobytie, udeľoval výsady a zabezpečoval bezpečie a ochranu pred nepriateľmi a zlodejmi. Dobrý kráľ, ktorý dobre spravoval a zveľaďoval kráľovstvo bol vždy veľmi uctievaný a vážený. Ale neraz ítu medzi dobrými poddanými a služobníkmi sa našli i zákerní a cítažní ľudia, ktorí neváhali i zabiť kráľa, len aby sa zmocnili kráľovstva a moci. A táto túžba človeka po kráľovstve a po moci sa neustále opakuje. Keď sa ale modlíme: „príd' kráľovstvo tvoje“ vtedy uznávame Božiu starostlivosť i dobrotu voči nám a chceme, aby sa jeho moc dobra, lásky a spravodlivosti šírila po celom svete. Veď tam, kde je Božie kráľovstvo, kde vládne Božia láska, moc a milosrdenstvo, tam nieto zla, nepravosti a tam je vlastne raj lásky a pokoja. Ale v človeku je neustála túžba byť hore a mať moc.

Keď sa pýtali vodcu prvej úspešnej výpravy na Mount-Everest, prečo sa vydal do nebezpečného nemilosrdných skál, snehov a ľadov, prečo vynaložil toľkú námahu, čas a peniaze, odpovedal takto: „Preto, že je to najvyšší vrch na zemi.“ Túžba dosahovať výšky, dostávať sa hore, trápiť človeka od samého začiatku. Pripomeňme si slová tých, čo stavali Babel: „Podme, postavme si vežu, ktorá bude až po nebo, a tak oslávime svoje meno.“

No najradšej sa škriabali ľudia hore spoločenským rebríkom. A neraz veru po cudzích chrbtoch, ba aj mŕtvolách. Bezohľadne šli za prvým miestom, z ktorého by potom vládli, rozkazovali a pridelovali podľa svojho dobrozdania chlieb a hry. A ani kresťan tu nebol vždy výnimkou. Ba aj dnes dostáva ešte občas chuť byť prvý, chuť vládnuť a diktovať. A keď sa mu to nedarí ako jednotlivcovi, zavesluje do politiky, do nejakej tej svätej rímskej ríše alebo nesvätého césaropapizmu, alebo si aspoň zdôrazní právo početnej prevahy a spraví veľké zhromaždenie, hoci len púť, v ktorom dostáva pocit sily a bezpečnosti a chuť hovoriť v mene väčšiny. A keď príde domov, začína snívať o nejakej tej katolíckej vláde, o nejakom tom čisto kresťanskom štáte.

Brat, sestra, kto sa doposiaľ opieral v dejinách o kresťanské množstvo, každý sa pomýlil. A kto sa v ňom zháňal po predných miestach, pomýlil sa ešte viac. Sila kresťanov nie je v ich množstve, ale v kvalite. A naša kvalita v láske.

A láska je v osožnosti - pokornom hľadaní takého miesta, z ktorého možno čím lepšie slúžiť. Moc, ktorou si kresťanstvo

podmaňovalo a podmaňuje svet, nie je politická.. Kresťan ovláda svet zdola. Službou. Nie panovaním. Tak nám to povedal Ježiš Kristus svojím slovom i svojím príkladom. „Ježiš... povedal: "Viete, že vládcovia národov panujú nad nimi a mocnári im dávajú cítiť svoju moc. Medzi vami to tak nebude. Ale kto sa medzi vami bude chcieť stať veľkým, bude vašim služobníkom. A kto bude chcieť byť medzi vami prvý, bude vašim sluhom. Ako ani Syn človeka neprišiel dať sa obsluhovať, ale slúžiť a položiť svoj život ako výkupné za mnohých." (Mt 20, 24-28) Neveríme pravdivosti jeho slov a príkladu? Nech nás presvedčia výsledky. Nuž, nech sa pochvália tí, čo majú v rukách kanóny, peniaze, propagandu a mreže, takým počtom stúpenčov ako on... Nech sa nám daktorý svetský mocnár zaručí, že jeho režim potrvá dvetisíc rokov a že sa mu na znak lásky a úcty budú stavať pomníky na rázcestiach, v súkromí i hore na vežiach aj po takom čase. A čím si Kristus získal toto prvenstvo? Službou. Službou lásky. Tým, že liečil prašivých, že umýval nohy svojim rybárom, že miesto zlatej prijal korunu, upletenú z trnia a posmechu, miesto pevného žezla krehkú trstinu, miesto vyvýšeného trónu lavicu obžalovaných, miesto politickej moci bezmocnosť ukrižovaného. Tým ovládol svet Kristus. A tým jedine si ho podmanila aj jeho nasledovníci. Také je teda Božie kráľovstvo do ktorého patríme aj my. Taký je náš kráľ a takí máme byť aj my. Pre nás kraľovať znamená teda vždy slúžiť. Je pochopiteľné, že nám podobné reči ťažko idú do hlavy a ešte ťažšie do srdca. A preto, keď sa nám nedarí získať prvenstvo vo verejnosti, usilujeme sa oň aspoň v pracovnom kolektíve, prípadne vo svojej rodine. Ba stane sa nám aj to, že prenesieme túto chuť po prednosti aj do svojho vzťahu s Bohom. Povieme mu napríklad v modlitbe s Jakubom a Jánom: "Učiteľ, chceme, aby si nám splnil, o čo ťa poprosíme..." (Mk 10). My chceme... a ty, náš Pán, vykonaj!... Brat, sestra, dajme sa presvedčiť Kristovým slovom i príkladom, že v Božom kráľovstve sa počítajú miesta od zadu. Tu budú poslední prvými a prví poslednými. Tu je najvyšší ten, kto je najhlbšie sklonený k nohám bratov, aby im slúžil. Ak sme v tomto bode pochopili evanjelium, gratulujeme si. A nezabudnime, že mať takého kráľa akým je On a byť v takom kráľovstve, aké On založil je pre nás šťastie, radosť a požehnanie. Možno sa však aj v nás ozve niečo ľudské, ako u svätého Petra a neustála služba, často neodmenená, vysmievaná, alebo príliš drobná a skromná bez pre nás viditeľnej odmeny bude vzbudzovať otázku: "Čo z toho máme? Čo z toho budeme mať?" Uverme aj tu Pánovým slovám, že nám dá večný život, večnú a nekonečnú radosť v kráľovstve lásky a pokoja a už aj tu na zemi nám dá svoje Božie požehnanie. Ale to skúsi iba ten, kto sa vydá na túto cestu a pôjde po nej verne nasledujúc svojho Kráľa a Pána.

Mário Orbán

Blahoslavená
Zdenka Schelingová

Duch Boží, oživuj ma!

Stvoriteľ môj, obnovuj ma!

Host' duše, navštív ma!

Mojich hriechov zbav ma!

Otec úbohých, obohať ma!

Tešiteľ najlepších, poteš ma!

Svojimi darmi naplň ma!

Ó, Duchu Svätý, vyslyš ma!

Posväťiteľ môj, posväť ma!

Plápolajúci oheň, roznieť ma!

Ó, božská láska, opoj ma!

V hodine smrti mojej

posilni ma!

Svetlom večnej slávy

oblaž ma!

Na veky vekov.

Amen.

Modlitby sestry Zdenky

Kto nás naučil modlitbu Otčenáš - mama, otec, jeden zo starých rodičov...? Boli sme ešte deti a o svete sme vedeli tak málo. Dnes vieme, prečo nás učili zopnúť ruky a hovoriť slová najkrajšej modlitby. Koľkokrát a za rôznych okolností sme sa ju modlili. Modlitba Pána nepodlieha vplyvu času, módy, neprispôsobuje sa našim náladám, zostáva stále aktuálna, oslovuje. Je úžasné vidieť dieťa modliť sa ju. Ešte viac modliť sa muža a ženu. Modlitba v spoločenstve farnosti, v rodine, reholi či medzi priateľmi prináša požehnanie.

Pred niekoľkými rokmi za hustej hmly nad Alpami vypovedal pilotovi kompas a výškomer. Podarilo sa mu však nadviazať kontakt s letiskom. Keď vysvetlil situáciu, dispečer z riadiacej veže mu prikázal: „Nesmiete prestať rozprávať.“ A čo začal letec hovoriť v tej chvíli? „Otče náš, ktorý si na nebesiach...“ Ježišov prísľub: „Lebo každý, kto prosí, dostane, a kto hľadá, nájde, a kto klope, tomu otvoria“ (Lk 11, 10), sa splnil aj v tomto prípade.

Pred Bohom nerozhoduje, kde sa modlíme, kto sa modlí ale ako sa modlí. Potrebné je, aby sme si otvorili srdce, odstránili rušivé veci a rozprávali ako dieťa s otcom, ako brat s bratom, ako priateľ s priateľom. Boh nie je odkázaný na našu modlitbu, ale náš život bez modlitby vystihujú slová: „Bez Božieho požehnania máme naše namáhania.“ V modlitbe je potrebné uznať Boha za svojho Pána.

Modlitbu môžeme prirovnať k motorom lietadla. Motory vynesú lietadlo vysoko. Keď však prestanú pracovať, lietadlo výška neuchráni, ba čo viac, väčšia výška, tragickejší pád. Ako dobrý motor udrží lietadlo vo výške a privedie lietadlo do cieľa, tak je potrebná aj vytrvalá modlitba.

Prosme jeden druhého o modlitbu. Sľúbme si modlitbu a modlime sa. Otčenáš je ako bohato prestretý stôl. Nikto nie je vypovedaný od stola. Každý sa môže najesť dosýta. Pri stole sa upevňujú vzťahy medzi stolujúcimi. Od stola sa odchádza spokojne, vďačne, šťastne... Želám vám všetko to, čo sám Pán Ježiš vložil do svojej modlitby.

Eubomír Stanček

Porciunkulové odpustky. Dňa 2. augusta možno vo farských a katedrálnych kostoloch získať úplné odpustky „Porciunkuly“. Skutok predpísaný na získanie odpustkov je nábožná návšteva kostola spojená s Modlitbou Pána (Otče náš) a vyznaním viery (Verím v Boha). Okrem toho treba splniť tri podmienky: sv. spoveď, sv. prijímanie a modlitba na úmysel Sv. Otca (napr. Otče náš, Zdravas a Sláva). (Ench. Indulgentiarum, conc. 33) Tieto odpustky možno získať aj vo františkánskych kostoloch

AUGUST 2007

Úmysly Apoštolátu modlitby

Všeobecný: Aby všetci, čo prechádzajú vnútornými ťažkosťami a skúškami, našli v Kristovi svetlo a podporu, ktoré ich privedú k objaveniu skutočného šťastia

Misijný: Aby Cirkev v Čine bola svedkom čoraz väčšej Jednoty a aby preukazovala svoje účinné a viditeľné spojenie s Petrovým nástupcom.

Úmysel KBS: Nech nám Je vzorom nanebovzatá Panna Mária, aby sme kráčajúc za ňou došli do nebeskej slávy.

Spovedanie pred prvým piatkom

Utorok od 17:00 Streda od 17:00

Piatok od 16:00

Sväté omše v 17. týždni cezročného obdobia

31.VII. utorok

18.00 + Sidónia Krajčovičová

1.VIII. streda

18.00 + Vendelín Janeček, syn Ján a jeho rodičia

3.VIII. piatok

18.00 za zdravie a Božiu pomoc

4.VIII. sobota

18.00 + Marián Novota

Upratovanie kostola č.d. 254- 284

5.VIII. 18. nedeľa v cezročnom období

8.00 + Štefan Krchňák, manž. a deti

9.15 + Róbert Kolek a rodičia

Liturgický kalendár

30.VII. pondelok sv.Peter Chryzológ, biskup a učiteľ Cirkvi
Bl. sestra Zdenka Schelingová

31.VII. utorok sv.Ignác z Jolyoly

1.VIII. streda sv.Alfonz Mária de Liguori, biskup a učiteľ Cirkvi

2.VIII. štvrtok sv.Euzébius Vercellský, biskup

3.VIII. piatok sv.Peter, biskup

4.VIII. sobota sv.Ján Mária Vianney

Pánov kalich opája tak, že robí človeka triezvym a vedie dušu k duchovnej múdrosti.

Sv. Cyprián

oo

TRIEZVE OPOJENIE

Má človek niečo v duchovnom živote prežívať alebo nie? Je život s Bohom záležitosťou čírej viery, alebo človeku prináša aj zážitok blízkosti Boha? Môžem pri svätom prijímaní cítiť niečo vo svojom vnútri, alebo nemám nič také očakávať?

Jedno je isté, náš Pán počas života tu na zemi zapojil do svojho vzťahu k Otcovi aj svoje city. Na druhej strane, keď spoznal, aká je Otcova vôľa, rozhodoval sa aj navzdory svojim pocitom; spomeňme si na jeho zápas v Getsemanskej záhrade. Emócie teda nemožno programovo zo svojho života vylúčiť, nemožno sa vopred zrieknuť všetkých zážitkov v mene viery. Na druhej strane ich istotne nemožno ani vyžadovať ako nevyhnutnú súčasť našej kresťanskej skúsenosti, alebo ich dokonca interpretovať ako známku pravosti toho, čo prežívame.

Čo sa týka prežívania Eucharistie, svätá Terézia z Avily píše svojim sestram: „V Oltárnej sviatosti nájde duša všetky útechy a slasti, nech na ňu pozerá z akéhokoľvek hľadiska. A keď začala zakusovať Spasiteľa, nebude jej zaťažko znášať akékoľvek skúšky, prenasledovania a trýzeň.“ No jej súčasník a priateľ svätý Ján z Kríža zasa zdôrazňuje: „Najmenší prospech, ktorý spôsobuje Oltárna sviatosť, je ten, ktorý zasahuje cítenie, pretože väčší prospech je ten neviditeľný, a to v milosti, ktorú dáva.“ Oboje je pravda. Bolo by zlé pohľadať útechou, ktorú nám Pán niekedy dožičí prežiť, aby sme potom boli statočnejší v skúškach. Ale rovnako tak by bolo nerozumné sústrediť sa na city tam, kde ide o Božiu milosť, ktorá vo svojom ovocí nekonečne presahuje všetky pocitové slasti. Svätý Ambróz to zhrnul vo svojom vyjadrení: „Zakaždým, keď piješ (Pánovu krv), dostáva sa ti odpustenia hriechov a duchovne sa opájaš... Kto sa opije Duchom, má pevné korene v Kristovi. Svätá opitosť robí srdce triezvym.“

Leto má mnohorakú podobu. Je plné svetiel a farieb. Kvitnú ruže i divé maky a more iných kvetov, ktoré len málokto pozná po mene... Leto prebúdzá drozdy, farbí broskyne aj pšenicu. Horúce slnko hľadá svoj odpočinok v hĺbočinách mora; na štítoch vysokých vrchov sa belie čistunký sneh, ktorý sa odráža v tichu horských plies. Človek sa uchýľuje do zátišia prírody, aby pookrial, nabral síl, naplnil sa harmóniou Božieho stvorenia.

Mnohí z nás vyhľadávajú ticho chrámov a kaplniek. Nielen kvôli príjemnej klíme uprostred horúcich dní, ale najmä kvôli zvláštnej duchovnej atmosfére, ktorú si tieto posvätné miesta uchovávajú. Je tu predovšetkým ticho. Ticho, ktoré priam počuť. Tu možno mlčať. V každodennom živote mlčanie dosť často znamená, že niekto nemá čo povedať. Žiaľ, akoby neexistovala kultúra mlčania. Existuje iba zákaz hovorenia. Veď naše rozhovory, naše hľadanie odpovedí a obrana pozícií - to všetko je neraz len prázdnu zvukovou kulisou. Aj preto nevyhľadávame miesta, ktoré nás so zdvihnutým prstom vystríhajú:

„Musíte mlčať ale naopak, miesta, kde mlčať sme. Kde nás nikto nezneužíva a nevydiera. Kde hľadáme a nachádzame niekoho, kto sa nám prihovára: Pod'te ku mne všetci! Vstúpte, odložte smútok, tu smiete mlčať.“ Tu je miesto, kde môžeme odložiť svoje problémy, svoju každodennosť. Môžeme urobiť zo všedného dňa sviatočný. Nemusíme nič vysvetľovať a zdôvodňovať. Tu sme doma. Tu sme hovoriť i mlčať. Treba len vojsť dnu a zotrvať tam. Aj v tomto bláznivom čase, takom unáhlenom, nemilosrdnom, ktorý nám často vyraža dych.

V svetoznámom Vikolínci ešte za čias jezuitu pátra Horského vítal návštevníkov v predsieni tamojšieho sympatického kostolíka text, ktorý mal asi nasledujúci obsah: Tu nie je múzeum. Niet tu čo predvídať. Tichý dedinský kostolík. Dom Boží aj náš útulok -v horách pre život i na dobrodenie. Preto sem chodíme s modlitbou...

Áno, tu v tichom chráme je zvláštnym, sviatostným spôsobom prítomný jediný, pred ktorým sa nemusíme pretvarať. Jediný, o ktorom Sväté písmo hovorí, že nie je ničím iným, iba Láskou. Jeho riešenia by sme mali študovať, jeho ponuku by sme mali s jeho pomocou uskutočňovať. Jeho kríž je našou rovnováhou, jeho zmŕtvychvstanie istotou, z ktorej dokonca aj náš smútok čerpá tvorivosť a nestráca sa v sebalúťosti. Nepochybne aj tomu nás môže naučiť „múdre“ leto v tichu svojich chrámov. Vstúpme teda, odložme každodennosť, tu sme mlčať.

NEPODSTATNE DETAILY?! Je známe, že slávny maliar Michelangelo maľoval nádhernú fresku na strop Sixtínskej kaplnky poležiačky v neprirodzenej polohe nekonečné hodiny. Každý detail a každú maličkosť chcel vypracovať čo najlepšie. Keď za ním raz prišiel jeho priateľ, divil sa, prečo sa toľko trápi s takými drobnosťami. „Napokon,“ povedal mu priateľ, „kto si zdola všimne, či je to urobené perfektne, alebo nie?“ „Ja,“ odpovedal mu umelec.

*Svet potrebuje ľudí,
ktorí sa nedajú kúpiť,
ktorí dodržia svoje slovo,
pre ktorých má charakter väčšiu cenu než bohatstvo,
ktorí majú svoj názor a svoje zásady,
ktorí neváhajú urobiť nejaké zmeny,
ktorí ani v dave ľudí nestratia svoju individualitu,
ktorí budú v maličkostiach rovnako čestní
ako vo veľkých veciach,
ktorí nerobia kompromisy so zlom,
ktorých ambície nie sú obmedzené ich sebeckými
cieľmi a túžbami,
ktorí nepovedia, že „to“ budú robiť, pretože to tak
vždy robili alebo robia všetci,
ktorí sú verní svojim priateľom, či o nich idú dobré,
alebo zlé správy a bez ohradu na to, ako sa im darí,
ktorí neveria, že prefíkanosť, lešť a krutosť sú tie
najlepšie vlastnosti na dosiahnutie úspechu,
ktorí sa nehanbia a neboja stáť za pravdou,
aj keď je nepopulárna,
ktorí dokážu povedať „nie“, aj vtedy,
keď zvyšok sveta hovorí „áno“.*

— Neznámy autor

Farár vie, že sa blíži prvé výročie smrti kedysi veľmi horlivého farníka. Preto týždeň pred výročím sa opýtal vdovy po zosnulom, či by nechcela, aby budúcu nedeľu bola za neho odslúžená svätá omša. Ona povedala, že netreba. Keď sa kňaz opýtal prečo, vysvetlila: „Ja si myslím takto: ak je v pekle, už mu to nepomôže; ak je v nebi, tak mu to netreba; keď je však v očistci, tak ho tam spokojne ešte na chvíľu ponechajme.“

P.Fidél Jurčovič „Smiať sa zakázané“

sv. Leopold Mandič 30.júl

Tento nasledovník sv. Františka v kapucínskom rúchu, známy aj ako apoštol sviatosti zmierenia, sa narodil 12. mája 1866 v Castelnovo v Južnej Dalmácii v mnohohodetnej rodine. Rodičia mu pri krste dali meno

Bogdan - Boží dar. Už v detstve bol telesne slabý a zlý zdravotný stav sa podpísal na celom jeho živote. No napriek tomu, že sa zajakával a dorástol iba do výšky 1,35 metra, preukazoval veľkú duchovnú silu.

Ako 18-ročný odcestoval do Talianska, kde vstúpil do kláštora kapucínov a prijal meno Leopold. Za kňaza bol vysvätený 20. septembra 1890 v Benátkach. Jeho túžbou boli misie vo východnej Európe, kde sa chcel venovať pravoslávny bratom a snažiť sa o ich návrat do Katolíckej cirkvi. Predstavení však jeho žiadosti nevyhoveli, keďže poznali zlý zdravotný stav mladého kapucína. Poverili ho službou v mnohých benátskych provinciách, až sa napokon ocitol v rodnej Dalmácii, kde talianski kapucíni založili svoj kláštor. Roku 1906 bol poslaný do Padovy a počas prvej svetovej vojny ho dokonca rok väznili za to, že sa nechcel vzdať chorvátskej národnosti. Neskôr sa stal spovedníkom a špirituálom. Táto práca bola tým, na čo Boh svojho služobníka dlho pripravoval. A tak, hoci neuskutočnil nijakú misijnú cestu, stal sa Leopold Mandič apoštolom cez okienko spovednice. Takmer štyridsať rokov dvanásť hodín denne počúval tisíce penitentov a radil im. Mal dar vidieť do srdca hriešnika a medzi veriacimi bol známy svojou láskavosťou. Všetko toto úsilie obetoval za jednotu Východnej a Západnej cirkvi a bol jedným z prvých kapucínov s ekumenickým duchom. Ako sám hovoril:

„Môj Východ je tu, v Padove.“ Skutočne, obyvatelia tohto mesta si jeho ulice ani nevedeli predstaviť bez známej zhrbenej postavy kapucínskeho mnícha, šíriaceho nádej a pokoj. Vnútorňný pokoj P. Mandiča však hol darom od Boha. Hoci sa tak nezдалo, priatelia o ňom vedeli, že vie rýchlo vzplanúť a má bojovnú povahu. Medzi jeho dennú modlitbu preto patrila aj prosba: „Maj

zmilovanie nado mnou, lebo som Dalmatánc!“

Roku 1940 oslávil Leopold Mandič zlaté jubileum kňazskej vysviacky. Od tohto dňa sa jeho zdravotný stav začal prudko zhoršovať. Už vtedy jeho telo deformovala pokročilá artritída a sužovali ho aj bolesti brucha. Možnosť spovedať však našiel, aj keď ležal v nemocnici. Napokon jeho život ukončila 30. júla 1942 rakovina pažeráka. Pochovaný bol blízko svojej spovednice v kapucínskom kostole v Padove. Keď jeho hrob po 24 rokoch otvorili, našli telo neporušené. Iba štyridsaťjeden rok po jeho smrti ho pápež Ján Pavol II. roku 1983 slávnostne vyhlásil za svätého.

Spracovala: KATARÍNA ŽÁKOVÁ

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku